

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 11 0 U 012474 14 Uvp
Banjaluka, 02.02.2017. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću sastavljenom od sudija Smiljane Mrše predsjednika vijeća, Edine Čupeljić i Strahinje Ćurkovića članova vijeća, uz učešće Sanje Oraščanin kao zapisničara, u upravnom sporu po tužbi D.R. iz J., Ulica ... (u daljem tekstu: tužilac), protiv rješenja broj 04/1-222-32/13 od 09.07.2013. godine, tuženog Ministarstva ... RS, u predmetu prinudnog oduzimanja vozačke dozvole, odlučujući o zahtjevu tuženog za vanredno preispitivanje presude Okružnog suda u Banjaluci broj 11 0 U 012474 13 U od 20.06.2014. godine, u nejavnoj sjednici održanoj dana 02.02.2017. godine, donio je

P R E S U D U

Zahtjev se odbija.

O b r a z l o Ź e n j e

Pobijanom presudom uvažanjem tužbe poništen je uvodno označeni osporeni akt kojim je odbačena je kao nedopuštena žalba tužioca izjavljena protiv zaključka PS MG SOP J. o prinudnom oduzimanju vozačke dozvole broj 08-2-15/01-2.1-222-03/13 od 15.05.2013. godine, kojim se od tužioca oduzima vozačka dozvola serijski broj 11FEA0496, radi izvršenja zaštitne mjere zabrane upravljanja motornim vozilom „B“ kategorije u trajanju od jedan mjesec, izrečene pravosnažnim prekršajnim nalogom PS J.1 broj 102.742.712.3 od 10.01.2013. godine.

U obrazloženju pobijane presude nižestepeni sud navodi da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni člana 210. Zakona o opštem upravnom postupku („Službeni glasnik RS“ broj 13/02-50/10, u daljem tekstu: ZOUP), kako to tuženi krivo tumači, jer se navedena zakonska odredba, posmatrana u vezi sa članom 208. i 209. ZOUP (glava XIII Zaključak), odnosi samo na one zaključke koji su doneseni u toku upravnog postupka, a koji se tiču upravljanja upravnim postupkom i nekih sporednih pitanja, u koje zaključke svakako ne spada predmetni zaključak kojom se tužiocu, nakon provedenog upravnog postupka prinudno oduzima vozačka dozvola. Zbog toga je bila ispravna pravna pouka prvostepenog organa, data u tom zaključku od 15.05.2013. godine, da je protiv istog dopuštena žalba tuženom u roku od 15 dana. Odredbama člana 222. Zakona o osnovama bezbjednosti saobraćaja na putevima u Bosni i Hercegovini, te člana 31. stav 2. Pravilnika o vozačkoj dozvoli, na koje se tuženi poziva, nije isključena mogućnost podnošenja žalbe na zaključak o prinudnom oduzimanju vozačke dozvole, a samo da je izričito propisano da žalba nije dozvoljena, tuženi bi imao pravnu mogućnost da je odbaci.

Blagovremenim zahtjevom za vanredno preispitivanje te presude tuženi osporava njenu zakonitost zbog povrede pravila odredaba koja je od uticaja na odluku. Navodi da je nižestepeni

sud izveo pogrešan zaključak da u konkretnom predmetu nema mjesta primjeni odredbe člana 210. ZOUP, navodeći da se žalba može odbaciti samo ako je to izričito propisano, što je pogrešno, s obzirom da je jedno od osnovnih pravila upravnog postupka da se protiv zaključka može izjaviti žalba, samo ako je to zakonom izričito propisano, a na što upućuje i pomenuta odredba. Pravilnik o vozačkoj dozvoli i Zakon o osnovama i bezbjednosti saobraćaja na putevima u BiH niti jednom svojom odredbom nije propisao mogućnost izjavljivanja posebne žalbe na zaključak o prinudnom oduzimanju vozačke dozvole, a u ZOUP ne postoji odredba koja daje mogućnost stranci da izjavi posebnu žalbu na zaključak, ako to zakonom nije izričito predviđeno. Ukazuje da je radnja prinudnog oduzimanja vozačke dozvole samo radnja u postupku deponovanja vozačke dozvole dok traje zabrana upravljanja motornim vozilom, a ne postupak sam za sebe i da se ista preduzima samo u slučaju ako se stranka ne odazove pozivu da dobrovoljno dostavi vozačku dozvolu u svrhu deponovanja iste za period dok traje zabrana upravljanja motornim vozilom. Predlaže da se zahtjev uvaži, pobijana presuda ukine ili preinači, tako da se tužba odbije kao neosnovana.

Tužilac nije dao odgovor na zahtjev.

Razmotrivši zahtjev, pobijano rješenje, na osnovu odredbe člana 39. ZUS, kao i cjelokupne spise ovog upravnog spora i predmetne upravne stvari, ovaj sud je odlučio kao u izreci ove presude iz sljedećih razloga:

Predmetnim prvostepenim zaključkom o prinudnom oduzimanju vozačke dozvole, kako je to već i naprijed navedeno, tužiocu se oduzima vozačka dozvola serijski broj 11FEA0496, radi izvršenja zaštitne mjere zabrane upravljanja motornim vozilom „B“ kategorije u trajanju od jedan mjesec, izrečene pravosnažnim prekršajnim nalogom PS J.1 broj 102.742.712.3 od 10.01.2013. godine; određen je način oduzimanja vozačke dozvole i lica koja će to izvršiti, te da žalba ne odlaže izvršenje.

Prema navedenom, radi se o postupku prinudnog izvršenja zaštitne mjere zabrane upravljanja motornim vozilom, koja je tužiocu izrečena prekršajnim nalogom od 10.01.2013. godine. Predmetni zaključak donesen je nakon što se tužilac nije odazvao pozivu za predaju vozačke dozvole radi deponovanja, dakle nakon pokušaja izvršenja mirnim putem.

Prema odredbi člana 264. ZOUP u postupku administrativnog izvršenja može se izjaviti žalba na zaključak o dozvoli izvršenja, ali njome se ne može pobijati pravilnost rješenja koje se izvršuje. Žalba se izjavljuje drugostepenom organu i ne odlaže započeto izvršenje. U pogledu roka za žalbu i organa nadležnost za rješavanje po žalbi, primjenjuju se odredbe člana 213.-216. toga zakona. Proizlazi, a kako je i pravilno navedeno i u pravnoj pouci datoj u navedenom zaključku da se protiv istog može izjaviti žalba koja ne odlaže izvršenja ovog zaključka.

Prema tome, pravilan je zaključak nižestepenog suda da u konkretnom slučaju nema mjesta primjeni člana 210. ZOUP na koji se poziva tuženi, jer se u konkretnom slučaju ne radi o procesnom zaključku (član 208. ZOUP), već o zaključku donesenim u postupku administrativnog izvršenja.

Nije od uticaja pozivanje tuženog na Pravilnik o vozačkoj dozvoli i Zakon o osnovama i bezbjednosti saobraćaja na putevima u BiH, jer se radi o materijalno pravnim propisima, koji ne regulišu pitanja postupka, koja su u konkretnom slučaju propisana ZOUP, koji tuženi primjenjuje kao organ uprave. Proizlazi da su osporenim aktom povrijeđena pravila postupka,

što je razlog iz člana 10. tačka 4. ZUS za uvažavanje tužbe i poništenje osporenog akta, kako je to zaključio i nižestepeni sud.

Kako ni ostali navodi zahtjeva nisu od značaja za odlučivanje, to kod takvog stanja stvari po ocjeni ovog suda u pobijanoj presudi nije ostvaren nijedan razlog njene nezakonitosti predviđen u odredbama člana 35. stav 2. ZUS pa se zahtjev tuženog odbija a na osnovu člana 40. stav 1. istog zakona.

Zapisničar
Sanja Oraščanin

Predsjednik vijeća
Smiljana Mrša

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić